

[Knud Jespersen.]

hvor gode principper man havde i socialdemokratiet, idet man var tilhænger af frie forhandlinger på arbejdsmarkedet. Det ville man stå fast på, sagde hr. Kjeld Olesen så sent som her i aften. Ja, det vil man, men bare ikke i den aktuelle situation. I den aktuelle situation skal parterne ikke have lov til at afgøre noget som helst, for vi har krise i Danmark, og vi har ikke råd til, at disse forhandlinger fortsætter. Det er den tone, der går igen hos statsministeren, hos hr. Kjeld Olesen og i en forværret udgave hos de borgerlige partier og fra hr. Glistrups side.

Er det en måde at behandle folk på, efter at vi i over et halvt år i dette ting har affundet os med, at Danmark havde råd til at have 150.000 arbejdsløse? Det er en urimelig måde. Det er urimeligt at sige, at nu har vi krise, og derfor gør det ikke noget, om arbejderne ikke får, hvad de forlanger, og det gør slet ikke noget, at de ikke får lov til at være medbestemmende om prisen på deres arbejdskraft, det kan vi såmænd godt påtage os herinde i det høje ting. Krisen får skylden for, at man skal gribe ind. Motiveringen er yderligere, at hvis man ikke griber ind, ja, så får vi en storkonflikt.

Hr. statsminister, må jeg spørge, om statsministeren nogen sinde har gjort sig nogle tanker om, hvad hr. Anker Jørgensen, tidligere formand for arbejdsmandsforbundet, har sagt ved slige lejligheder? Hr. Anker Jørgensen sagde som forbundsformand, at enhver lønforhøjelse har vist, at vi er blevet bedre og mere konkurrencedygtige. Det tvang teknikken i gang med en bedre tilrettelæggelse af arbejdet, og derfor måtte man stå fast på, at menneskene, der sælger deres arbejdskraft, skal have medbestemmelse over prisen på denne arbejdskraft.

Nu siger statsministeren: ja men der vil komme storkonflikt. Ja vel. Hvis man havde været så klar med hensyn til sine principper om, at man ikke ville blande sig, hvorfor svarede man så ikke under valgkampen og under åbningsdebatten, da jeg på kommunisternes vegne spurgte, om man ville garantere frie forhandlinger? Da var der tavshed. Dækker denne tavshed over, at man bogstavelig talt, siden valget blev udskrevet, har opereret med denne tanke og den mulighed, at den socialdemokratiske

regering måtte tilsidesætte demokratiet i fagbevægelsen og eventuelt ophøje et forkastet mæglingforslag til lov eller, som tilfældet er nu, tage en skitse, som begge parter har sagt nej til?

Argumentationen er jo fantastisk. Hr. Kjeld Olesen kan herfra sige: begge parter har sagt nej, det er måske noget negativt, men det kan også være noget meget udmærket i en sådan situation. Ja men det, at begge parter har sagt nej, betyder jo bare, at arbejdsgiverne i tillid til socialdemokratiets tavshed, i tillid til en spekulation i det borgerlige flertal har kunnet stå fast på deres nejpolitik for at få en politisk løsning. Hvorfor tror man mon at arbejderlederne har sagt nej? Var det, fordi de fandt, at skitsen var tilstrækkelig, eller har man en mistanke om, at selv LOs forhandlende top fandt, at dette her var i den grad uacceptabelt, at det måtte man i al fald afvise?

Jeg ved ikke, om arbejdsministeren kan erindre noget om, hvordan arbejdsministeren førte forhandlinger for HK, men det kunne være interessant at se, om han har glemt hele sin fortid.

Jeg beklager, at i en sådan situation, hvor der er nød i mange arbejderhjem, hvor der er krise, hvor arbejdsgiverne har brugt terror og i lønforhandlingerne har ført nejpolitik, der kommer socialdemokratiet og siger til 112 mere eller mindre højreorienterede borgerlige medlemmer af det høje ting: værsgo, nu må I have lov til at afgøre prisen på Jensens, Sørensens og Nielsens arbejdskraft, det rager ikke de tre, de har ingen indflydelse på det. Det kan de måske få om to år, hvem ved. Man kommer og siger til dette høje tings borgerlige flertal — det flertal, som man ellers underkender på møder landet over, hvor man forklarer, at man kan ikke føre en markant, en fornuftig og en arbejdervenlig og forbrugervenlig politik med dette flertal — værsgo, arbejderne skal ikke stemme om mæglingforslag, det skal I, mine damer og herrer.

Jeg vil gerne vide: er det den nye stil i socialdemokratiets politik? Er det den stil, der hænger sammen med, at man for nogle dage siden holdt vældig rørstrømske taler om økonomisk demokrati. Bevares, man har ikke fået det indført. Man taler også om i forbindelse med økonomisk demokrati, at hvis man betalte tilstrækkeligt, så ville man